

nævnlige Contoirchefer og nogle med dem i Klasse Staaende; Regjeringen har imidlertid ikke troet denne Gang af de Grunde, som jeg har anført, at turde gaa videre end til disse 800 Rbd., ikke, fordi man jo gjerne ønskede at gaa videre, og ikke heller, fordi man tør benægte, at der kan være mangen en Familie-fader, som har en Gage af over 800 Rbd., ja endogsaa over 1100 Rbd., som kan være meget trængende til Hjælp og netop meget trængende i Anledning af den herskende Dyrtid; ja maaffee endogsaa mere trængende end Flere af dem, der faae Dyrtidstillæg, fordi de have under 800 Rbd.; men disse specielle Hensyn til de individuelle Forhold har Regjeringen ikke troet at burde tage ved en Sag som denne. Det, som har været det Ledende med Hensyn til dette Forslag, har fornemmelig været den Betragtning, at, selv om man vil udstrække Begrebet om Underklasser saavidt som muligt, hvortil jeg troer, at der er Dvsfordring i de herskende Forhold, saa vil det dog ikke godt kunne udstrækkes videre end til en Lønning af 800 Rbd. Tager man f. Ex. de forskjellige Stillinger under Ministerierne, saavel som i flere af de talrige civile Stater, som sortere under Finansministeriet, saa troer jeg, at ordentligvis Lønningen udgjør 800 Rbd., ja maaffee snarere lidt under, men i ethvert Tilfælde gaar den ikke over 800 Rbd., betragtet som Grændsen for en reent underordnet Stillings Dvs-hor og for den, hvor den mere overordnede maa antages at begynde, og hvor Præsumptionen maa være for, at Trangen til en saadan overordentlig Hjælp som den her omspurgte maa være mindre, end hvor Lønningen er ringere. Med Hensyn til de forskjellige Bestemmelser, som maatte afgive Normen ved Tillægets Bestemmelse, har Regjeringen derimod troet saameget som muligt at kunne slutte sig til det, der passerede i 1847, dog at Reglerne ere noget nærmere bestemte, navnlig ogsaa formædelt den Erfaring, man har haft om Trangen til saadanne nærmere Bestemmelser. Den første Paragraph angiver strax den almindelige Grund-sætning, hvorefter enhver af Staten lønnet, i Bestilling værende, Embesmand eller Betjent, hvis samlede Indtægter ikke overstride den i Paragraphen nævnte Sum, skal have et over-

ordentligt Lønningstillæg. Det vil deraf frem-gaae, at de, der menes at skulle komme i Be-tragtning, ere de Samme som de, der ifølge Pensionslovens almindelige Bestemmelser ere at hense til Stats-tjenere, altsaa ikke blot de, der lønnes umiddelbart af Staten, men ogsaa de, der lønnes af saadanne Stiftelser og Instituter, som ere opførte paa Finants-loven; ligesom ogsaa saadanne Bestillings-mænd, som vel ikke directe antages af Kongen, men antages enten f. Ex. af Rigs-dagen eller af de forskjellige Ministerier, men lønnes af Staten, have Adgang dertil. Der er til-føjet i Paragraphen, at denne Forholdsregel kun gælder de i Bestilling værende Embeds-mænd og Betjente. Deri ligger den samme Udelukkelse af Pensionister og Bartpenge Ny-dende, som fandt Sted i 1847. Det er natur-ligvis ligesaa lidt Meningen nu, som det var i 1847, at Folk, som staae paa Pension eller nyde Bartpenge, ikke skulle være ligesaa træn-gende til Hjælp som de, der med en lignende Indtægt staae i Embede eller Bestilling, men Grun-den til, at disse ikke ere medtagne, er, at Staten, ved at tilstaae et saadant overordentligt Tillæg som det, hvorom der her er Spørgsmaal, ikke kan sætte sig til Formaal at afhjælpe al Trang, men kun den Trang, som den ifølge Forholdene maa ansee at være meest paatrængende, og som ligger Staten nærmest, og man har i saa Henseende troet, at de Mænd, der ere i Be-stillinger, og om hvem det er ønskeligt, at de kunne fortsætte deres Embedsvirksomhed, uden at de altfor meget skulde nedtrykkes af de bit-reste Næringsforger, maatte ligge Staten nær-mere end blot Pensionister og Bartpengeydere. Da Staten saaledes ikke kan udstrække sin Hjælp til Alle, har man troet sig berettiget til at standse ved de egentlig i Bestilling værende Officianter. Der er dernæst i den samme Pa-paragraph foreslaaet en Distinction, som ikke fandt Sted i 1847, nemlig den, at der er gjort en Forskel mellem dem, der ere Fami-liefædre eller Familieforsørgere, og dem, der ikke ere det. I 1847 gjorde man ikke en saa-dan Distinction, men den Erfaring, som haves fra den Tid, taler for, at der virkelig er skel-lig Grund til at gjøre den, og at der, naar man ikke reent ud vil udelukke de Ugifte, kan